

Vurdering af samlivs varighed

FOB nr. 88.98

Udtalt, at hverken i udlændingeloven eller i dennes forarbejder er støtte for en antagelse af, at den del af et samliv, der foregik under min behandling af en udlændings sag, ikke skulle indgå med fuld vægt ved vurderingen af samlivets varighed, når Justitsministeriet i øvrigt havde udsat den pågældendes udrejsefrist.

(J. nr. 1988-1055-613).

Advokat A klagede for den ægyptiske statsborger, B, over, at Justitsministeriet havde fastholdt en afgørelse, der var truffet af Direktoratet for Udlændinge, hvorved der var meddelt afslag på B's ansøgning om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, på grundlag af B's samliv med den herboende polske statsborger C.

Det fremgik af sagens akter, at B den 22. august 1985 indrejste i Danmark, legitimeret med nationalitetspas. Ved skrivelse af 7. juli 1988 indgav advokat A for B ansøgning til Direktoratet for Udlændinge om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, på grundlag af B's samliv med den herboende polske statsborger C. Advokat A henviste til, at parret havde lært hinanden at kende i september 1986, da B var indkvarteret på et asylcenter i Skælskør og C i Holbæk. Fra begyndelsen af november 1986 blev også B indkvarteret i Holbæk. Den 15. maj 1987 flyttede parret fra asylcentret i Holbæk, hvorefter de tog ophold på en fælles bopæl på en adresse i Holbæk.

Direktoratet for Udlændinge meddelte afslag på det ansøgte. Direktoratet henviste til, at B havde oplyst, at han alene havde samlevet på fælles bopæl fra maj 1987 med C, der havde midlertidig opholdstilladelse. Han opfyldte derfor ikke betingelserne efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, for at få opholdstilladelse.

Advokat A klagede over direktoratets afgørelse til Justitsministeriet. Justitsministeriet fastholdt direktoratets afslag på ansøgningen om opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2. I skrivelsen til advokat A anførte Justitsministeriet bl.a. følgende:

»Efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, meddeles der opholdstilladelse til en udlænding, der »samlever på fælles bopæl i fast samlivsforhold af længere varighed med en i Danmark fastboende person«.

Spørgsmålet om, hvorvidt et samlivsforhold kan give grundlag for opholdstilladelse, afgøres efter en konkret vurdering af forholdets karakter og varighed. Efter Justitsministeriets praksis vil der normalt kunne meddeles opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, når der foreligger samliv på fælles bopæl af 18-24 måneders varighed.

Ifølge udlændingelovens § 9, stk. 2, nr. 4, kan der endvidere meddeles opholdstilladelse til andre udlændinge, hvis ganske særlige grunde i øvrigt taler derfor. Afgørelsen heraf beror på en skønsmæssigt præget vurdering, og opholdstilladelse meddeles efter praksis kun, når der foreligger ganske særlige omstændigheder.

I den anledning skal man meddele, at Justitsministeriet efter en gennemgang af sagen ikke finder grundlag for at ændre Direktoratet for Udlændinges afgørelse.

Justitsministeriet har herved lagt vægt på, at (C) alene har en midlertidig opholdstilladelse, og at samlivsforholdet ikke er af en sådan varighed og karakter, at der på nuværende tidspunkt kan meddeles Deres klient opholdstilladelse i medfør af udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, idet Justitsministeriet har lagt til grund, at samlivet fra den 2. oktober 1987 alene har været muligt, fordi der var indgivet klage til Folketingets Ombudsmand.«

Under min behandling af sagen oplyste advokat A, at C den 7. marts 1989 var meddelt opholds- og arbejdstilladelse med henblik på varigt ophold foreløbig til den 17. marts 1992. Endvidere oplyste advokat A, at C ved dom var blevet skilt fra sin polske ægtefælle.

Jeg fandt på denne baggrund at måtte henvise advokat A til at anmode Direktoratet for Udlændinge eller Justitsministeriet om at genoptage sagen på det foreliggende nye grundlag. Jeg meddelte, at jeg ikke foretog yderligere i sagen.

Af principielle grunde fandt jeg imidlertid at burde tage følgende spørgsmål op til behandling:

Det fremgik af Justitsministeriets afgørelse, at ministeriet havde begrundet afslaget bl.a. med, at samlivet i en periode alene var muligt, fordi der var indgivet klage til mig, i hvilken anledning ministeriet havde udsat udrejsefristen. I ministeriets udtalelse til mig blev dette synspunkt igen fremdraget, idet ministeriet bl.a. anførte:

»I de 9 måneder, der hengik fra Justitsministeriets afgørelse den 28. august 1987 og til den 30. maj 1988, hvor ombudsmandens udtalelse i sagen forelå, kan samlivet således efter Justitsministeriets opfattelse ikke anses at have haft den samme faste karakter, som samlivsforhold, hvor parterne har sædvanlig opholdstilladelse.

Dette er baggrunden for, at Justitsministeriet - som nævnt i afgørelsen af 27. juli 1988 - har ladet også dette forhold indgå ved Justitsministeriets skøn over, om betingelserne i udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, var opfyldt.

... «

Om dette synspunkt udtalte jeg følgende i en skrivelse til advokat A:

»Jeg finder ikke i udlændingeloven eller i dennes forarbejder støtte for den antagelse, at den del af et samliv, der foregår under min behandling af udlændingens sag, ikke skulle indgå med fuld vægt ved vurderingen efter udlændingelovens § 9, stk. 1, nr. 2, af samlivets varighed, når Justitsministeriet i den foreliggende situation har udsat den pågældendes udrejsefrist. Jeg finder således ikke, at der i almindelighed er grundlag for den antagelse, at samlivet skulle miste den »fasthed«, som bestemmelsen forudsætter.

Det er på baggrund af det anførte min opfattelse, at det nævnte generelle hensyn ikke burde være indgået i vurderingen af spørgsmålet om samlivets varighed, da Justitsministeriet traf afgørelse.

Jeg har gjort Justitsministeriet bekendt med min opfattelse.«